

endnu mindre at berøre denne Lov, men som i alt Fald turde være et Argument imod selve Indbringingsforslaget, den nemlig, at han fandt det fornødent at hentyde til, at der var svære Byrder, der hvilede paa Præsteskaldene med Hensyn til Betalingen for Præstegaardene, og hvad dermed staaer i Forbindelse. Dette er ikke den rette Maade, hvorpaa man skal argumentere med Hensyn til en Lov, saaledes at give Anvisning paa, at man i alt Fald kunde komme de Præster til Hjælp, der maatte erlægge en Arvefæsteafgift, og i sin Tid gjøre Forandring i de hidtil gjældende Bestemmelser om, hvad de have maattet betale for deres Bygninger.

Finantsministeren: Jeg skal udtale, at jeg ikke finder Betænelighed ved at tiltræde det af Udvalgets Fleertal stillede Forslag, og det være mig tilladt at sige, at naar det ikke er blevet stillet af mig, er det paa Grund af deels personlige, deels reent tilfældige Omstændigheder, men det er stillet efter en Conference med mig, og dette vilde jeg selvfølgelig ikke have indladt mig paa, naar jeg ikke var beredt til at bære Ansvar derfor. Jeg er virkelig ikke istand til at erkjende Bægten af de Grunde, som den ærede Ordfører har anført mod dette Forslag. Det forekommer mig, at de væsentligste af dem med ligesaa megen Føje maatte kunne anvendes imod det af ham selv i Forbindelse med fire andre Medlemmer stillede Forslag. De Grunde, han har anført, ere deels principielle, deels factiske. Han har saaledes anført, at Fleertallets Forslag skulde staae i Strid med Principet i Loven; men dette kan jeg ikke erkjende. Loven har det Princip, ikke blot at indføre en eensartet Skattebasis i de incorporerede Districter, men ogsaa at tilvejebringe Lighed med Skatteforholdene i Kongeriget, og naar den ærede Ordfører væsentlig har døølet ved, at det var et Princip i Loven, at der ikke vilde blive afkrævet Nogen Mere i Skat, end han hidtil har svaret, saa vil jeg sige, at jeg ikke troer, at dette er et Princip, om jeg saa maa sige, i Loven, men det er en af de Maader, hvorpaa man har søgt at forlige den historisk givne Tilstand med den, man efterstræ-

ber. Principet er i alt Fald brudt i Loven ligeoverfor Præsteskaldene og Præsterne, idet man har paalagt dem ikke blot communale Byrder, men ogsaa Skatter af Tiender, hvad de ikke hidtil have svaret. Den ærede Ordfører sagde fremdeles, at Bestemmelsen var i Strid med Principet i den kongerigste Lovgivning, og han henvisste i saa Henseende til Loven af 20de Juni 1850, hvoraf han vilde ulede, at man ikke kunde behandle dette Forhold paa den tilsigtede Maade. Jeg tilstaaer, at jeg heller ikke kan see, at han har Ret heri. Efter min Overbeviisning er det en umiskjendelig Kjendsgjerning, at Loven af 20de Juni 1850 har benyttet Statens Skattelovgivningsret i fuldt Maal ligeoverfor de geistlige Embedskald. Det er, som den ærede Ordfører bemærkede, ganske rigtigt, at ligeoverfor Lovgivningsmagten, navnlig hvor Talen er om Skatter, maa den Private vige, og det er navnlig intetsteds erkjendt, at de Geistligheden beneficerede Forder skulde have Ret til en privilegeret Stilling, om jeg maa bruge dette Udtryk, ligeoverfor Statelovgivningen i Danmark. De geistlige Embedsmænd ere medtagne i Forordningen af 1ste October 1802, de ere medtagne i Forordningen af 15de April 1818; de fik en privilegeret Stilling, en Undtagelsesstilling, ved Placaten af 11te September 1822, og denne blev haandhævet ved Indførelsen af den nye Matricul ved Forordningen af 24de Juni 1840, men aldeles opgiven ved Loven af 20de Juni 1850. Jeg troer saaledes, at den principielle Forskjellighed, det ærede Medlem vil søge, ikke finder Steb, idetmindste er jeg ikke istand til at see rettere, end at det netop vilde være en principiel Ulighed, man vilde skabe, naar man ikke af yderste Eone søgte at ordne dette Forhold; det vilde i alt Fald komme til at staae som en Klasse, som Noget, der var forskjelligt fra den Besatning, der bliver lagt paa de øvrige Eiendomme i de incorporerede Districter, uden at det selvfølgelig her kan have nogen Indflydelse, at der hist og her kan være et enkelt Huus eller en enkelt Eiendom, hvor Loven ikke vil komme til at fremtvinge den samme Gammelstat som paa de andre. Saadanne Undtagelser findes ogsaa i Kongeriget, og det er umuligt at undgaae dem, naar man ikke vil indlade sig